

Vores eneste redning består i en vedtagelse af Glass-Steagall NU! Finanssystemet er allerede bankerot

Af Helga Zepp-LaRouche:

19. juli 2015 – Mulighederne for at komme ud af den krise, for hvilken Grækenland blot er en etiket, er blevet reduceret på to punkter: Hvis man fortsætter med at handle ud fra den model, som Schäuble, Merkel, Cameron og Obama hidtil har demonstreret, vil et totalt sammenbrud af det transatlantiske finanssystem meget snart blive det sikre resultat, der tillige efter al sandsynlighed vil føre til en termonuklear verdenskrig, og dermed den menneskelige arts udslettelse.

Den eneste chance for at afværge denne fare, der er uden fortilfælde, er den omgående indførelse, på globalt plan, af en Glass/Steagall-bankopdelingslov, hvis gennemførelse, siden et lovforslag om samme lov blev fremsat i begge amerikanske kongreskamre, er en realistisk mulighed.

Såvel den morderiske aftale, som blev påtvunget premierminister Tsipras ved det seneste EU-topmøde, som også den såkaldte »overgangskredit« på 7 mia. dollar, der straks vil strømme tilbage til IMF og Den europæiske Centralbank, ECB, er det rene teater. For i virkeligheden ved hele finansetablisementet, at hele det amerikanske og europæiske banksystem – de banker, der angiveligt skulle være for store til, at man kan lade dem gå ned, eller smide deres bestyrelser i fængsel – er uigenkaldeligt bankerotte. En betydningsfuld fraktion af dette etablisement forsøger med disse tiltag blot at vinde tid og foretage en af dem kontrolleret, forventet nedskrivning af markederne på 50 % – i overensstemmelse med den gamle doktrin om en »kontrolleret disintegration«, hvor de beholder den politiske kontrol. Som den engelske talemand siger: Denne plan har i den virkelige verden nøjag-

tig lige så stor chance for at lykkes, som »en snebold i Helvede« har.

I forskellige europæiske hovedstæder taler man i den-
ne sammenhæng om en Merkel-Schäuble-Cameron-akse. At Schäuble selv efter EU-topmødet stadig taler om en »Græxit« som den foretrukne option, hvilket har ført til betydelig irritation i koalitionen, er ingen overraskelse. »Europa i to tempi«, hvorved Tyskland, Frankrig og de nordeuropæiske stater bliver samlet i et kerne-Europa med fuld politisk integration, og de sydeuropæiske lande praktisk talt bliver sendt ud i en udørk, har længe været en af Schäubles yndlingsprojekter. I praksis betyder den-
ne plan for Nordeuropa en føderal stat, hvor enhver suve-
rænitet og dermed de regeredes samtykke bliver smidt ud af vinduet og ofret til fordel for et Leviathan-monster.

For at opnå dette må de europæiske traktater først og fremmest ændres, og den antagelse, at dette, i betragtning af den totale ødelæggelse af relationerne i Europa, endnu skulle være muligt, er en yderligere henvisning til denne magtgrupperings totale afkobling fra virkeligheden, en magtgruppering, der netop endegyldigt og brutalt har nedtrampet den »europæiske idé«.

Fra den første dag, hvor Syriza-regeringen overtog regeringsembedet i Athen, satte Trojkaen en stranguleringsproces i gang, der kun havde et mål: at fjerne denne regering fra embedet så hurtigt som muligt og til dette formål lægge ansvaret for alle fejl, som Trojkaen selv har begået, på den. Til disse hører især den uhæderlige optagelse af Grækenland i Eurozonen ved hjælp af statistikker, der var blevet forfalsket af Wall Street-banken Goldman Sachs, såvel som også udstedelsen af spekulative kreditter i Grækenland, der allerede var insolvent for

fem år siden, og hvis banksystem blot var en af mange mekanismer til at blæse kasinoøkonomiens boble endnu mere op. Over 90 % af kreditterne og »redningspakkerne« er ikke blevet i Grækenland, men er omgående strømmet tilbage til de europæiske banker, der derved genererede ligeså stærke profitter som ECB med de græske obligationsopkøb, eller som det nu sker med ECB's og IMF's såkaldte »overgangskredit«.

Dette betyder intet for Grækenland – ud over at skabe et endnu højere gældsbjerg, der i mellemtiden er vokset til et sted mellem 220-250 % af BNP. Og ikke mindst dette er grunden til, at IMF i et dokument, der bl.a. er blevet offentliggjort i *New York Times*, i sin analyse kom til det resultat, at den græske gæld er uerholdelig, og at der må være en afskrivning af gælden, såvel som også et 30-årigt gældsmoratorium, i hvilken periode Grækenland hverken skal betale renter eller afdrag på hovedstolen.

Hvad er så den dybereliggende årsag til, at Schäuble, Merkel og Co. forfølger en politik, som alle de involverede parter ved er uholdbar? En politik, der koster liv i Grækenland, der har afskåret forsyningen af livsnødvendig medicin og udstyr til hospitaler og følgelig ført til dødsfald, der kunne have været undgået, der styrter hele familier ud i den dybeste forarmelse og fortvivlelse, og som med sine samlede virkninger fører til et folkemord af hele befolkningsgrupper? En politik, der – som det skønnes af hele hærskarer af internationale økonomer og kommentatorer efter denne fatale EU-weekend – har ødelagt hele Tysklands diplomati i de sidste 70 år efter krigen, altså lader den tyske politik starte forfra i 1945(!), og i hvilken inkquisitionens hæslige ansigt, sådan, som Friedrich Schiller i slutningen af *Don Carlos* beskriver det, stirrer os i møde?

Denne årsag afsløres ikke hos de af vores samtidige, der ser meningen med deres liv som det maksimale antal behageligheder for sig selv, og som understøttelsen af den nuværende kasinoøkonomi bringer dem. Disse mennesker føler sig bedst repræsenteret gennem Merkel, Schäuble og Co. og har udviklet en bemærkelsesværdig evne til at lukke alt, der kunne bringe denne illusion i fare, ude. De har på perfid vis formået at aflive medfølelsen for millioner af mennesker og simpelt hen udelukke sammenhængen mellem City of Londons og Wall Streets turbokapitalisme og så den transatlantiske kulturs degeneration, som den ikke mindst kommer til udtryk i mediernes tiltagende magt og hverdagslivet.

Men disse årsager er åbenlyse for det – desværre lille – antal tænkende mennesker i vores samfund, der har beskæftiget sig med historiens lange buer. Schäuble repræsenterer ikke de europæiske folks almene vel, og da slet ikke den tyske befolknings, men han er derimod statholder for imperiesystemet, som EU siden Maastricht-traktaten selverklæret er forfaldet til. Dette imperium er, siden Romerriget, dukket frem i stadigt nye forklædninger: som det Hellige, tysk-romerske Rige, som det Veneianske Imperium, som det Hollandsk-britiske Imperium, som det Anglo-amerikanske Imperium eller netop som denne selvsamme forms regionale udtryk i form af EU.

Det var netop imod denne imperietradition, som Den amerikanske Revolution for 239 år siden var rettet. I

denne tradition, Det amerikanske System i traditionen efter Alexander Hamilton, befinder den nuværende kampagne sig, som er lanceret af de kongresmedlemmer og senatorer i Washington, der går ind for en genindførelse af Glass/Steagall-bankopdelingsloven i traditionen efter Franklin D. Roosevelt, som i 1933, med Reconstruction Finance Corporation's (Kreditanstalt for genopbygning) kreditsystem havde skabt forudsætningerne for at føre USA ud af depressionen. Genindførelsen af Glass/Steagall-loven, som fire ud af fem demokratiske præsidentkandidater åbent går ind for, er i øjeblikket det hotteste emne i USA. Det Hvide Hus har netop udtalt sig imod Glass-Steagall.

Der findes en løsning på krisen. Det transatlantiske imperiums kasinoøkonomi må endes. Til dette formål er indførelsen af et Glass/Steagall-system på globalt plan det uundværlige, første skridt. Dernæst må en international gældskonference adskille og afskrive den illegitime gæld fra den legitime. Et kreditsystem for suveræne starter, sådan, som Alexander Hamilton virkeliggjorde det, må dernæst blive grundlag for et nyt, internationalt kreditsystem, sådan, som det allerede i princippet eksisterer i BRIKS-staternes nye banker. De europæiske stater må få deres suverænitet over deres økonomi og valuta tilbage og dernæst, som Fædrelandenes Europa i de Gaulles forståelse, samarbejde i et »win-win«-perspektiv med BRIKS-staterne om opbygningen af den Nye Silkevej.

I tilfælde af, at der ikke skulle findes tilstrækkeligt med intelligente og moralske kræfter, der virkeliggør dette umiddelbart tilgængelige alternativ, er vejen forude desværre afstukket: De geopolitiske orienterede kræfter i NATO, USA og EU vil så meget desto hurtigere eskalere konfrontationen med Rusland og Kina, jo mere de ser det transatlantiske finanssystem kollapse. Moderniseringen af de taktiske atomvåben i Europa er en god nyhed for alle dem, der ønsker at tilslutte sig en transatlantisk ISIS-selvmoordskommando.

Vi har ingen tid at spille. Glass-Steagall må nu også vedtages i Europa. Imod denne verdens Schäubler må vi alle forsvare os – men først og fremmest må vi forsvare vores menneskelighed og Europas humanistiske kultur.

Læs også:

Brev til amerikanske senatorer:

Schiller Instituttet i Danmark støtter Deres Glass/Steagall-lovforslag,
<http://schillerinstitut.dk/si/?p=7326>

Baggrundsartikel:

Glass-Steagall 1933:

Franklin D. Roosevelts 100-dages program
– Med hans egne ord –

FDR's Første indsættelsestale

<http://schillerinstitut.dk/si/?p=7330>